

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 67.236 van 30 juni 1997

A. 70.144/G-32

In zake : **XXX,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. J. BERTEN, advocaat,
rue W. JAMAR 105
4430 Ans,

tegen :

**de Commissaris-generaal voor de
vluchtelingen en de staatlozen.**

**DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VAN STATE,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING**

Gezien de op 31 juli 1996 door XXX, van
Guineese nationaliteit, ingestelde vordering tot
schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de
staatlozen van 10 juli 1996, waarbij de weigering van
verblijf wordt bevestigd;

Gezien het op dezelfde dag ingediende
verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de
nietigverklaring van dezelfde beslissing vordert;

Gelet op de beschikking van 12 mei 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij deze worden opgeroepen om te verschijnen op 3 juni 1997 om 14.30 uur;

Gehoord het verslag van Mevr. WILLOT-THOMAS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. J. BERTEN, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van de heer F. BERNARD, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van de heer SAINT-VITEUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker, van Guineese nationaliteit, ongehuwd en geboren in 1969, op 4 oktober 1993 in België is aangekomen en zich op 5 oktober als vluchteling heeft aangemeld; dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dezelfde dag ten aanzien van hem een beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen met bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat "het verhaal van betrokkene onsamenhangend en ongeloofwaardig [was]"; dat verzoeker tegen die beslissing op 8 oktober 1993 een dringend beroep heeft ingesteld; dat hij op 20 maart 1996 is opgeroepen om op 4 april 1996 op het Commissariaat-generaal te worden gehoord; dat zijn advocaat een doktersattest dd. 25 maart 1996 naar de verwerende partij heeft gestuurd, waaruit bleek dat verzoeker "die een geneeskundige behandeling [volgde]" "om gezondheidsredenen niet in

staat [was] om zich te verplaatsen"; dat verzoeker op 23 mei 1996 opnieuw is opgeroepen voor 4 juni 1996; dat zijn advocaat op 3 juni een doktersattest dd. 3 juni 1996 naar het Commissariaat-generaal heeft gestuurd, waarin stond dat "XXX in behandeling [was] in Brussel en nog zeker tot eind juli 1996 gevolgd [moest] worden"; dat de Commissaris-generaal op 10 juli 1996 uitspraak heeft gedaan over het dringend beroep, waarbij hij de weigering van verblijf bevestigd heeft; dat dit de bestreden handeling is, waarin het volgende staat :

" Op 23 mei 1996 is een oproepingsbrief gestuurd naar de woonplaats die betrokkene gekozen had, waarin hem werd verzocht de redenen van zijn asielaanvraag te komen uiteenzetten of die redenen schriftelijk toe te sturen aan het Commissariaat-generaal.

Aangezien de betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het verzoek om binnen een termijn van een maand informatie toe te sturen, zonder dat hij daarvoor een geldige reden had, bevestigt de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 52, § 2, 4¹, van de vreemdelingenwet de weigering van verblijf waartoe de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 oktober 1996 beslist heeft.

De Commissaris-generaal is van mening dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden kan worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is en waar volgens zijn verklaring zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou zijn".

Overwegende dat, wat de ontvankelijkheid betreft, in de bestreden beslissing, die op 11 juli 1996 ter kennis van verzoeker is gebracht, bepaald is dat de termijn om het grondgebied te verlaten vijf dagen bedraagt vanaf de kennisgeving van de beslissing; dat de vordering tot schorsing op 31 juli 1996 is ingesteld;

Overwegende dat de vreemdeling, van zodra de termijn om het grondgebied te verlaten is verstreken, onwettig in het land verblijft; dat de Minister hem ten allen tijde kan verplichten om het land te verlaten; dat echter niet kan worden aangevoerd dat verzoeker zelf het door hem aangevoerde mogelijke nadeel heeft veroorzaakt of daartoe heeft bijgedragen; dat verzoeker, door een vordering tot schorsing in te stellen terwijl zijn verblijf onregelmatig was, de risico loopt dat de bestreden beslissing uitgevoerd wordt voordat de Raad van State uitspraak doet over zijn vordering; dat alleen die kans rechtstreeks voortvloeit uit het onregelmatige karakter van verzoekers situatie; dat het risico van het door hem aangevoerde ernstige nadeel nog altijd veroorzaakt wordt door de bestreden handeling; dat de vordering tot schorsing, wanneer zij wegens uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingesteld, weliswaar in beginsel moet worden ingesteld voordat de termijn om het grondgebied te verlaten, verstreken is, dat wil zeggen voordat de tenuitvoerlegging van de handeling kan worden afgedwongen, maar dat de reden daarvoor helemaal niet is dat verzoeker na die termijn onregelmatig in het land verblijft, maar dat deze procedure, waarbij de uitoefening van de rechten van verdediging en het onderzoek van de zaak tot een strikt minimum worden beperkt, uitzonderlijk moet blijven en bijgevolg alleen toegestaan mag worden wanneer zij een specifiek nuttig gevolg teweegbrengt, namelijk verhinderen, beter nog dan de gewone schorsing, dat de bestreden handeling ten uitvoer wordt gelegd, ook al blijft de gewone schorsing nut hebben;

Overwegende dat de verwerende partij vraagt dat zij buiten de zaak wordt gesteld voor zover het beroep betrekking heeft op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, om reden dat het dringend beroep alleen betrekking had op de beslissing tot weigering van

verblijf en dat de omstandigheid dat de verwijderingsmaatregel opnieuw uitvoerbaar is geworden, niet het gevolg is van de wil van de Commissaris-generaal, maar voortvloeit uit de wet zelf en meer bepaald uit artikel 63/5, eerste en tweede lid, en uit artikel 7, eerste lid, 2°, ervan;

Overwegende dat uit het verzoekschrift, en meer bepaald uit het aangevoerde middel blijkt dat niet de maatregel tot verwijdering van het grondgebied de bestreden beslissing is, maar de bevestiging van de weigering van verblijf, die uitgaat van de Commissaris-generaal en die, indien ze door de Raad van State geschorst wordt, de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied van rechtswege zou verhinderen; dat het verzoek om buiten de zaak te worden gesteld niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een enig middel ontleent aan de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij aanvoert dat de bewering dat hij "zonder geldige reden heeft nagelaten op de oproeping en het verzoek om inlichtingen in te gaan", "niet overeenstemt met de werkelijkheid", aangezien hij een doktersattest heeft gestuurd, waaruit bleek dat hij geen gevolg kon geven aan die oproeping; dat hij voorts zegt dat de Commissaris-generaal, door hem op te roepen, duidelijk heeft gemaakt dat hij van plan was hem te horen en dat hijzelf, door het genoemde doktersattest over te leggen, duidelijk heeft gemaakt dat hij gehoord wilde worden;

Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat in de oproepingsbrief van 23 mei 1996 het volgende stond :

" Indien u door een geval van overmacht verhinderd bent om aan deze oproeping gevolg te geven, wordt u onmiddellijk verzocht om het bewijs voor het aangevoerde geval van overmacht schriftelijk mee te delen alsook de gegevens die u ter staving van uw asielaanvraag wil aanvoeren, die u binnen een maand na de datum van deze brief per aangetekende brief naar het Commissariaat-generaal stuurt."

dat zij aanvoert dat zij, aangezien verzoeker geen gevolg had gegeven aan het verzoek om de gegevens die hij ter staving van zijn asielaanvraag wilde aanvoeren, schriftelijk over te leggen, met recht artikel 52, § 2, 4/, van de wet van 15 december 1980 heeft kunnen toepassen;

Overwegende dat artikel 52, § 2, 4/, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een kandidaat-vluchteling het verblijf kan worden geweigerd : "wanneer de vreemdeling, binnen een maand na de verzending geen gevolg heeft gegeven aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen en daarvoor geen geldige reden kan opgeven";

Overwegende dat de Commissaris-generaal zijn beslissing noch op de omstandigheid dat verzoeker zich niet heeft aangemeld op de hoorzitting van 4 juni 1996 heeft gebaseerd, noch op de omstandigheid dat de reden die wordt opgegeven in het doktersattest geen geldige reden zou zijn; dat de enige reden die de verwerende partij in aanmerking heeft genomen, erin bestaat dat niet binnen een maand gevolg is gegeven aan een verzoek om inlichtingen.

Overwegende dat uit het dossier blijkt dat het dringend beroep dat op 8 oktober 1993 door verzoeker is ingesteld, een omstandige uiteenzetting bevatte van de gegevens waarop zijn asielaanvraag steunde; dat verzoeker in de oproeping van 23 mei 1996 om geen enkele precisering of bijkomende uitleg is verzocht, maar alleen verzocht is de gegevens te verstrekken die hij al aan de Commissaris-generaal had bezorgd; dat zulk een verzoek geen "verzoek om inlichtingen" is in de zin van artikel 52, § 2, 4/, van de wet van 15 december 1980; dat de grond waarop de bestreden handeling steunt, voortvloeit uit een verkeerde toepassing van de genoemde bepaling; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij door de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan oplopen, als volgt uiteenzet :

" Overwegende dat verzoeker beweert dat hij is kunnen vluchten uit het militaire kamp waar hij werd vastgehouden wegens zijn betrokkenheid bij de activiteiten van de partij van de heer Bah Mamadou, de UNR. Dat hij, aangezien hij voortvluchtig is en ondergedoken is en dus gezocht wordt, vanzelfsprekend zal worden gevangengezet zodra hij opnieuw het land binnenkomt en waarschijnlijk in de gevangenis zal wegwijnen, omdat hij geen hoge steun geniet en slechts een kleine sympathiserende militant is.

Overwegende dat de vaste rechtspraak van de Raad van State moet worden toegepast waarbij ervan wordt uitgegaan dat het gevaar in asielzaken nauw samenhangt met de ernst van de asielaanvraag en dus met de ernst van de aangevoerde middelen. Overwegende dat er meer bepaald grond is om de rechtspraak van arrest LOSOKE te bevestigen, waarbij wordt bepaald dat bij de huidige stand van het dossier niet kan worden aangetoond dat er geen ernstig gevaar bestaat;"

Overwegende dat verzoeker stelt dat de door hem aangevoerde kans op een nadeel samenhangt met zijn verwijdering van het grondgebied en zijn repatriëring naar zijn land van oorsprong; dat de verwerende partij aanvoert dat dit nadeel niet beoogd wordt in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat de verwerende partij in de eerste plaats aanvoert dat, aangezien zij had geoordeeld dat verzoeker "[kon] worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij [was] ontvlucht en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren", de Raad van State niet kon besluiten dat de aangevoerde kans op een nadeel reëel was, zonder zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid;

Overwegende dat het advies betreffende de terugleiding naar de grens van het ontvluchte land, te dezen slechts het gevolg lijkt van de bevestiging van de weigering van verblijf, overeenkomstig artikel 63/5, vierde lid, van de wet van 15 december 1980; dat van zodra de wettigheid van deze bevestiging opnieuw op de helling wordt gezet met een als ernstig beschouwd middel, het geen zin heeft aan het genoemde advies argumenten te ontleen;

Overwegende dat de verwerende partij vervolgens betoogt dat de aangevoerde kans op een nadeel niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden bevestigende beslissing; dat zij aanvoert dat niet de Commissaris-generaal de verwijderingsbeslissing genomen heeft, dat deze uitsluitend behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde, die tevens belast is met alle uitvoeringsmaatregelen in dat verband;

Overwegende dat artikel 63/5, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de tenuitvoerlegging van alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die ten opzichte van de kandidaat-vluchteling genomen zijn wegens de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waarbij zijn asielaanvraag niet-ontvankelijk is verklaard, van rechtswege wordt geschorst tijdens de termijn waarbinnen een dringend beroep kan worden ingesteld, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep door de Commissaris-generaal; dat de maatregel tot verwijdering van het grondgebied van rechtswege weer uitvoerbaar is, zodra de beslissing van de Commissaris-generaal, waarbij de weigering van verblijf bevestigd wordt, ter kennis is gebracht; dat artikel 113quater, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daarom bepaalt dat in de beslissing van de Commissaris-generaal de termijn om het grondgebied te verlaten moet worden vermeld, zoals deze is vastgesteld in de beslissing tot weigering van verblijf, en dat die termijn begint te lopen vanaf de kennisgeving van de bevestigende beslissing.

Overwegende dat het arrest waarbij de Raad van State de schorsing beveelt van de tenuitvoerlegging van de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, tot gevolg heeft dat deze beslissing niet meer ten uitvoer kan worden gelegd en dat bijgevolg ook de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel geschorst wordt, zonder dat de kandidaat-vluchteling in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk om die schorsing hoeft te verzoeken, of de Raad van State deze uitdrukkelijk in zijn arrest hoeft te bevelen;

Overwegende dat ofschoon de Commissaris-generaal noch de verwijderingsbeslissing heeft genomen, noch belast is met de uitvoering ervan, er, uit het oogpunt van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een voldoende rechtstreekse band bestaat tussen de kans op een ernstig nadeel die uit die beslissing voortvloeit, en de beslissing van de Commissaris-generaal, waarbij de weigering van het verblijf bevestigd wordt;

Overwegende dat de verwerende partij ten slotte aanvoert dat de verwijderingsbeslissing die ten aanzien van verzoeker is genomen, gewoon een bevel is om het grondgebied te verlaten, dat "hem er alleen toe verplicht het grondgebied van het Rijk te verlaten voor een bestemming van zijn keuze, niet om zich naar een welbepaald ander land te begeven", en dat de aangevoerde kans op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bijgevolg niet bewezen is;

Overwegende dat uit het dossier blijkt dat verzoeker, die beweert dat hij zijn land clandestien, per boot, heeft verlaten, België is binnengekomen zonder reispas of enig document dat als reispas kan gelden en zonder reis- of verblijfsdocument, waarmee hij in een ander land kan worden toegelaten; dat voor de kandidaat-vluchteling in zulk geval in principe niets anders overblijft dan terug te keren naar zijn land van oorsprong; dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden handeling verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij aanvoert kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker tot staving van het moeilijk te herstellen ernstig karakter van het nadeel de gevallen van vervolging aanvoert, waarop hij zijn asielaanvraag gebaseerd heeft tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en die hij uiteengezet

heeft in het dringend beroep ingesteld bij de Commissaris-generaal; dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen de feiten niet betwist, al was het maar in bijkomende orde; dat het feit dat de Commissaris-generaal verzoeker niet gehoord heeft en zich niet heeft uitgesproken over de geloofwaardigheid van zijn verhaal, te wijten is aan een verkeerde toepassing van artikel 52, § 2, 4/, van de wet van 15 december 1980; dat niet uit de huidige stand van het dossier kan worden opgemaakt of de door verzoeker aangevoerde feiten waaruit zou blijken dat zijn vrijheid bedreigd zou zijn indien hij naar zijn land van oorsprong zou terugkeren, onjuist zijn;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

Geschorst wordt de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 1996, waarbij de weigering van verblijf, uitgevaardigd tegen XXX, wordt bevestigd.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de Algemene vergadering van de afdeling administratie van de Raad van State, samengesteld uit de heer G. BAETEMAN, eerste voorzitter van de Raad van State, de heren J. BORRET, R. ANDERSEN, J.-Cl. GEUS, Mevrouw M. VRINTS, Mevrouw M.-L.WILLOT-THOMAS, de heer M. HANOTIAU, Mevrouw M.-R. BRACKE, kamervoorzitters, de heren LEROY, J. MESSINNE, D. VERBIEST, A. BEIRLAEN, Ph. HANSE, R. STEVENS, staatsraden, en Chr. NOTEBAERT, griffier, op dertig juni 1900 zevenennegentig,

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

G. BAETEMAN.